

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **Nemofond, a. s.**, se sídlem Radlická 3301/68, Praha 5-Smíchov, zast. Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalované: **obec Omice**, se sídlem Tetčická 51, Omice, zast. Mgr. Tomášem Bařinou, advokátem se sídlem Šumavská 982/31a, Brno, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2016, čj. 29 A 42/2014-185,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Bařiny, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala u Krajského soudu v Brně dne 7. 7. 2014 žalobu proti nezákonnému zásahu, neboť žalovaná podle ní porušuje povinnost stanovenou v § 5 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), tím, že neprovedla změnu územního plánu ve vztahu k pozemkům žalobkyně. Tyto pozemky jsou bývalým vojenským areálem, armáda je však již opustila a žalobkyně je nabyla v roce 2006 jako vklad do základního kapitálu. Žalobkyně zde chtěla uskutečnit projekt „*Obytný soubor Rezidence Moravské zbrady*“, jeho provedení ovšem bránila skutečnost, že v územním plánu je území bývalého vojenského areálu vedeno jako „*plocha vojenského útvaru*“ bez úpravy funkčního využití. Krajský úřad Jihomoravského kraje proto dvakrát (v roce 2007 a 2008) zrušil územní rozhodnutí, která vydal stavební úřad Střelice ohledně záměru žalobkyně, pro rozpor s územním plánem. V roce 2008 a 2013 krajský úřad žalovanou vyzval, aby pořídila změnu územního plánu ve vztahu k území bývalého vojenského areálu. V roce 2009 pak žalobkyně a žalovaná uzavřely

„Smlouvu o společném postupu při realizaci investic v bývalém vojenském areálu v Omicích“ (dále jen „smlouva“). Zastupitelstvo žalované poté přijalo návrh žalobkyně na pořízení změny územního plánu, v roce 2012 však z této změny zastupitelstvo vyňalo právě ty změny, které se týkaly pozemků žalobkyně. K nápravě nevedl ani podnět krajskému úřadu k opatření proti nečinnosti a podnět Ministerstvu pro místní rozvoj k výkonu státního dozoru. V tom že žalovaná neprovedla změnu územního plánu ve vztahu k jejím pozemkům, žalobkyně spatřovala nezákonný zásah, který spočíval v omezení jejího vlastnického práva.

[2] Krajský soud žalobu zamítl, neboť dle jeho názoru nečinnost při pořízení změny územního plánu nezkracuje žalobkyni přímo na jejích právech. Řízení o vydání opatření obecné povahy (kterým územní plán je) je řízením zahajovaným pouze z moci úřední. Podatel podnětu k zahájení takového řízení se může domáhat pouze toho, aby správní orgán na jeho podnět zareagoval, ne však toho, jak má být podnět vyřízen. Pokud tedy nelze dovodit právo žalobkyně na zahájení řízení o pořízení změny územního plánu, nelze dovodit ani její zkrácení na vlastnickém právu. V § 5 odst. 6 stavebního zákona je sice stanovena povinnost obce pořídit změnu územního plánu, pokud se změnila podmínky, této povinnosti ovšem neodpovídá žádné veřejné subjektivní právo třetích osob na zahájení řízení o vydání změny územního plánu, natož právo na schválení takové změny.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalované

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Podle stěžovatelky není správný názor krajského soudu, že porušování § 5 odst. 6 stavebního zákona ze strany žalované není nezákonným zásahem do jejího vlastnického práva. Tím, že žalovaná téměř 14 let neuvedla ani přes opakovanou výzvu krajského úřadu územní plán v soulad s faktickým stavem, totiž znemožnila stěžovatelce s dotčenými pozemky nakládat, tedy vykonávat její vlastnické právo, a *de facto* její pozemky vyvlastnila. V důsledku tohoto omezení nemohla stěžovatelka zhodnotit svou investici, a získat tak odpovídající požitky. K tomu mj. odkázala na rozhodnutí ESLP ve věci *Sporrong a Lönnroth proti Švédsku*, stížnost č. 7151/75 a č. 7152/75, a na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, ze kterých vyvodila, že omezení vlastnického práva z titulu veřejného zájmu je možné pouze při splnění následujících podmínek: a) omezení je provedeno na základě zákona, b) omezení sleduje legitimní cíl v podobě veřejného zájmu a c) existuje spravedlivá rovnováha mezi zájmem jednotlivce a zájmem veřejným. Žalovaná však stěžovatelčino vlastnické právo omezuje nezákonně a svévolně (porušením § 5 odst. 6 stavebního zákona záměrně blokuje zamýšlenou výstavbu), přitom nesleduje veřejný zájem, a nadto její zásah není ani přiměřený (trvá nepřiměřeně dlouhou dobu, za kterou se změnila potenciální tržní hodnota pozemků).

[5] Tím, že krajský soud neposkytl vlastnickému právu stěžovatelky ochranu proti nezákonnému zásahu, se dopustil odepření spravedlnosti, neboť znemožnil stěžovatelce domáhat se ochrany svého vlastnického práva. Pokud krajský soud usoudil, že stavební zákon nedává stěžovatelce prostor k dostatečné ochraně jejího práva, měl ústavně konformním výkladem tuto mezeru překonat tak, že jednání žalované označí za nezákonný zásah podle § 82 s. ř. s.

[6] Stěžovatelka poté v doplnění kasační stížnosti soudu sdělila, že připravila stavební záměr spočívající v rekonstrukci areálu bývalých kasáren, aby zajistila alespoň údržbu a přiměřené hospodářské využití zástavby ve vojenském areálu, která pomalu chátrá. Stavební úřad její záměr

pokračování

posoudil tak, že nevyhovuje pojmu „rekonstrukce“, a řízení přerušil do doby, kdy bude vydáno rozhodnutí o umístění stavby. To však nemůže být vydáno dříve, než žalovaná aktualizuje svůj územní plán. Tím stěžovatelka demonstruje další překážku, která vinou žalované brání výkonu jejího vlastnického práva k pozemkům bývalého vojenského areálu, neboť nejen že je zablokována jakákoliv možnost jejich zhodnocení, ale nelze ani provést alespoň udržovací činnost.

[7] Žalovaná se ve vyjádření ztotožnila s názorem krajského soudu a odkázala na skutečnost, že momentálně probíhá schvalovací proces nového územního plánu, kterého se stěžovatelka aktivně účastní. Navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Jak uvedla i stěžovatelka v kasační stížnosti, ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. lze poskytnout tehdy, jsou-li současně splněny následující podmínky: žalobce musí být **1.** přímo **2.** zkrácen na svých právech **3.** nezákonným **4.** zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím a **5.** byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, a **6.** zásah v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování zásahu. Není-li byt' jen jediná z podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout [viz rozsudek ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS; vzhledem k novele soudního řádu správního účinné od 1. 1. 2012 (zákon č. 303/2011 Sb.) však odpadla nutnost naplnit šestou podmínku].

[10] NSS souhlasí se stěžovatelkou v tom, že nečinnost správního orgánu může představovat omisivní nezákonný zásah (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008-98. č. 2206/2011 Sb. NSS). Je proto třeba posoudit otázku, zda se o takový zásah jedná i v tomto případě.

[11] Je pravda, že ve vztahu ke stěžovatelčiným pozemkům žalovaná dlouhodobě neplnila svou povinnost udržovat územně plánovací dokumentaci v souladu se skutečným stavem, kterou jí ukládá stavební zákon. Podle § 5 odst. 6 stavebního zákona jsou obce a kraje povinny soustavně sledovat uplatňování územně plánovací dokumentace a vyhodnocovat je podle tohoto zákona. Změní-li se podmínky, na základě kterých byla územně plánovací dokumentace vydána, jsou povinny pořídit změnu příslušné územně plánovací dokumentace.

[12] Mezi stranami není sporné, že žalovaná dosud (resp. k okamžiku rozhodnutí krajského soudu) neaktualizovala územní plán ve vztahu k vojenskému areálu tak, aby byl v souladu se skutečností. S porušením § 5 odst. 6 stavebního zákona však není spojena žádná sankce, kontrolní mechanismus spočívá pouze v dohledu krajského úřadu nad činností (resp. nečinností) obce. Na základě několika podnětů (krajského úřadu i stěžovatelky) se žalovaná o změnu pokusila přijetím návrhu změny územního plánu č. IV z roku 2009, který jí předložila stěžovatelka. V roce 2012 však žalovaná vyňala změny týkající se pozemků stěžovatelky ze změny územního plánu usnesením zastupitelstva č. 3/1106/12. Změny žalovaná vyňala na základě objektivních hledisek, která stěžovatelce sdělila mj. v odpovědi na žádost o informace ze dne 26. 6. 2012 a která jsou vyjmenována také ve vypořádání připomínek ke změně územního plánu či v zápisu ze zasedání zastupitelstva žalované, kterého se stěžovatelka účastnila. Konkrétně se jednalo o místní referendum, podle kterého si občané obce Omice nepřejí výstavbu v lokalitě bývalého

vojenského areálu, negativní stanovisko odboru životního prostředí ohledně rozšíření komunikace od vojenského areálu k přivaděči směrem na Rosice či nesouhlas dotčeného orgánu se zábořem pozemků určených k plnění funkcí lesa a se zásahem do krajinného prvku. Rovněž zde byl problém se zajištěním pitné vody, neboť stěžovatelka nezvládla zajistit vlastní zdroj a stávající obecní zdroj neměl dostatečnou kapacitu pro zásobování pitnou vodou dalších cca 570 osob, se kterými stěžovatelka počítala ve svém projektu.

[13] Ze sdělení ministerstva ze dne 27.8.2013 pak plyne, že stav vojenského areálu není vhodné řešit změnou územního plánu, ale pořízením územního plánu nového, neboť řešení bude mít zásadní dopady na široký okruh důležitých otázek týkajících se rozvoje území obce, urbanistické koncepce a koncepce technické infrastruktury. Jak žalovaná, tak stěžovatelka upozornily NSS, že v době zahájení řízení o kasační stížnosti již probíhalo řízení o novém územním plánu žalované a stěžovatelka se jej aktivně účastnila; totéž ostatně sdělila žalovaná již v srpnu 2014 ve svém vyjádření k žalobě. I projednávání nového územního plánu (nejen tedy dílčí změna stávajícího územního plánu) je podle soudu kvalifikovanou reakcí žalované na podnět k aktualizaci jejího územního plánu. Nelze tedy tvrdit, že žalovaná nevyvíjela aktivitu směrem ke změně funkčního využití bývalého vojenského areálu, její aktivita však dosud nepřinesla výsledek v podobě změny funkčního využití bývalého vojenského areálu.

[14] Přísně vzato tímto nekonáním žalovaná porušuje zákon a toto nekonání představuje také zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.; je tedy splněna 3. a 4. podmínka pro přiznání ochrany před nezákonným zásahem. Soud ale zároveň upozorňuje na to, že žalovaná již několik posledních let neignoruje rozpor mezi skutečným stavem a územně plánovací dokumentací, a naopak pracuje na nápravě, která ale zatím nevyústila v nový územní plán a v nové funkční využití stěžovatelčiných pozemků. Pouhá skutečnost, že žalovaná dosud nepořídila nový územní plán, jak jí k tomu nabádá § 5 odst. 6 stavebního zákona, tedy nemůže v této situaci vést k (deklaratornímu) konstatování nezákonného zásahu, tím méně pak k výroku, jímž by soud zakázal žalované, aby v takovém (ne)konání pokračovala (už proto, že žalovaná zjevně ve věci koná a z ničeho není zřejmé, že by proces pořízování nového územního plánu probíhal jen tak „naoko“). Zákon ostatně stanoví pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem i jiné podmínky (viz odst. [9]) než jen skutečnost, že správní orgán *dosud nesplnil* svou zákonnou povinnost.

[15] Stěžovatelka svůj případ připodobňuje k případu *Sporrong a Lönnroth proti Švédsku*, který však na její věc není přílehlavý. ESLP zde shledal nezákonnou dobu, po kterou byla omezena vlastnická práva osob, a dále shledal porušení čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť stěžovatelé neměli možnost náhrady za toto omezení. Je pravda, že jak vlastnické právo stěžovatelky, tak vlastnické právo osob ve zmíněném případě bylo omezeno po dlouhou dobu, v tomto bodě však paralela s případem stěžovatelky končí. V případě *Sporrong a Lönnroth proti Švédsku* tyto osoby vlastnily nemovitosti v zastavěném území obce, které měly být vyvlastněny v zájmu budování veřejné infrastruktury (obec pak omezení několikrát prodlužovala, avšak záměr se nakonec neuskutečnil). Kvalita jejich vlastnického práva se v průběhu jeho trvání změnila k horšímu. Naopak stěžovatelčiny pozemky leží mimo zastavitelné území, nikdy k zástavbě určeny nebyly, a dokonce byl tento druh využití označen jako nevhodný, jak vyplývá z funkční regulace v bodě 8.1.4. územního plánu. Nelze proto souhlasit se stěžovatelkou, že žalovaná *de facto* její pozemky vyvlastnila, neboť stav, za kterého stěžovatelka nemůže na pozemcích realizovat svůj projekt, trval již v okamžiku, kdy stěžovatelka pozemky nabyla. Nikdy tedy ani nemohla své vlastnické právo v plném rozsahu vykonávat – kvalita jejího vlastnického práva se tak nezměnila. Nepřipadá zde proto v úvahu ani náhrada za majetkovou újmu ve smyslu § 102 stavebního

pokračování

zákona, protože toto ustanovení upravuje majetkovou újmu, která vznikla určitou změnou stavu; v případě stěžovatelky je však stav stále stejný.

[16] Pokud pak měla stěžovatelka za to, že jí žalovaná způsobila škodu nečinností, kterou porušuje § 5 odst. 6 stavebního zákona ve vztahu ke svému územnímu plánu, byla zde namísto žaloba o náhradu škody vzniklé v důsledku nesprávného úředního postupu, což je v tomto případě relevantní právní prostředek ochrany stěžovatelčina vlastnického práva. Změny využití svých pozemků se stěžovatelka mohla domáhat také účastí v podobě námitek a připomínek při pořizování změny územního plánu v roce 2012 a také nyní při projednávání nového územního plánu. Dalším nástrojem je poté návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 101a s. ř. s. Stěžovatelka tak měla několik právních prostředků, jak se proti nepříznivému stavu bránit, a některé z nich – ať úspěšně, nebo ne – i využila. Také v tomto bodě je její případ odlišný od případu *Sporrong a Lönnroth proti Švédsku*.

[17] Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že žalovaná územní plán neaktualizovala svévolně, aby jí zabránila v jejím záměru. Při územním plánování (jehož součástí je též změna územního plánu) je však třeba vyvažovat zájmy vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, který spočívá – zjednodušeně řečeno – v harmonickém využití území. Vůle orgánu, který o schvalování územního plánu rozhoduje, je přitom omezena určitými věcnými mantinely, např. urbanistickými, ekologickými, ekonomickými aj., které stanovují zákony a které nelze přehlížet (viz rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, čj. 2 Ao 3/2007-73). Pokud by soud přisvědčil názoru stěžovatelky, mohla by pak každá osoba, jejíž práva jsou územním plánem omezena, namítat, že obec neprovedla změnu územního plánu svévolně. Je pochopitelné, že stěžovatelka by ráda zhodnotila svou investici do pozemků. Je také pravda, že žalovaná učinila vůči záměru stěžovatelky dvakrát vstřícný krok v podobě vyjádření k projektové dokumentaci z roku 2006 a smlouvy o společném postupu z roku 2009. Tyto kroky však žalovaná vždy opřela o soubor objektivních podmínek, které je třeba splnit a jejichž splnění spočívalo převážně na aktivitě stěžovatelky.

[18] Ze sdělení žalované k projektové dokumentaci a ze smlouvy s žalovanou dovozuje stěžovatelka právo na uskutečnění svého projektu; měla ale nejprve splnit podmínky, které jí žalovaná stanovila a které byly nezbytné pro to, aby mohla být schválena změna funkčního využití pozemků podle představ stěžovatelky. Ze spisu není zřejmé, zda a jaké kroky stěžovatelka v tomto směru učinila. Naopak lze ze spisu vyčíst, že některé z podmínek ani nebylo možné splnit (viz výše bod [11]). I kdyby pak žalovaná provedla změnu územního plánu nebo vypracovala územní plán nový tak, aby byl v souladu se skutečností, nebyla by to pro stěžovatelku žádná záruka toho, že výkon jejího vlastnického práva nebude nadále omezen takovým funkčním využitím území, které není souladné s jejími stavebními záměry.

[19] Jak již uvedl krajský soud, změna územního plánu je (stejně jako pořízení nového územního plánu) řízením zahajovaným z moci úřední a podatel podnětu k jeho zahájení se může domáhat pouze toho, že správní orgán na jeho podnět zareaguje, ne však výsledku tohoto řízení. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že se nedomáhá toho, aby žalovaná změnila územní plán podle jejích představ, ale že má právo na to, aby žalovaná ve vztahu k jejím pozemkům uvedla svůj územní plán v soulad se skutečností. NSS nepopírá, že vlastnické právo stěžovatelky je omezeno vymezeným funkčním využitím podle územního plánu. Stěžovatelka si však byla vědoma toho, že s takovým omezením pozemky nabývá, a z územního plánu žalované nevyplývá, že by se měl tento stav změnit tak, aby zde bylo možno

stavět bytové domy. Naopak v něm je vyjádřen záměr využít v budoucnu areál jako rezervu pro rozvoj výroby a skladování (bod 4.4.2. územního plánu).

[20] Podle již zmíněného (viz odst. [4]) usnesení rozšířeného senátu NSS ve věci 1 Ao 1/2009 představuje územní plán nepřímý, ale významný zásah do vlastnických práv, neboť vlastníci mohou své právo vykonávat pouze v mezích, které územní plán připouští. Každý vlastník je však povinen takové omezení strpět a pouze v případě, kdy omezení přesahuje určitou spravedlivou míru, má právo na adekvátní náhradu (buď z veřejných prostředků, nebo z prostředků toho, v jehož prospěch je zásah do vlastnictví proveden). Tuto míru je pak nutno posoudit vždy individuálně s ohledem na všechny okolnosti případu. Výše uvedené platí také pro rekonstrukci, kterou stěžovatelka připravila za účelem údržby staveb v areálu. I v tomto případě musí stěžovatelka jako vlastník pozemků respektovat dosavadní územní plán a se svými pozemky smí nakládat pouze v mezích, které jí tento plán stanovuje.

[21] Poukazuje-li stěžovatelka na to, že nemůže kvůli nečinnosti žalované ani udržovat a rekonstruovat stávající nemovitosti na svých pozemcích, považuje to NSS za poněkud zavádějící. Jak totiž plyne z rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 28. 7. 2016 i z navazujícího rozhodnutí Obecního úřadu Střelice ze dne 9. 9. 2016, které stěžovatelka soudu předložila, stavební činnost nemůže být považována za pouhou „rekonstrukci“ či „stavební úpravy“ jen proto, že ji tak stavebník nazve. Oba orgány přitom zjistily, že v důsledku zamýšlené „rekonstrukce“ se ve skutečnosti měla změnit nejen vnitřní dispozice stávajících staveb (bývalých ubytoven pro vojáky), ale i jejich půdorysné a výškové ohraničení. Takové stavební záměry nemohou být schváleny jen ve stavebním řízení, aniž předtím prošly územním řízením.

[22] To, že se nenaplnil původní stěžovatelčin podnikatelský záměr, nepředstavuje zkrácení na právech. Nekonání žalované nebylo dle NSS ani přímo namířeno proti stěžovatelce. Tím, že žalovaná dosud neprovedla změnu územního plánu ve vztahu k bývalému vojenskému areálu, porušila objektivní právo, ne však veřejné subjektivní právo stěžovatelky. Obec totiž není povinna provést změnu územního plánu, jakmile se objeví subjekt, který by na jejím území chtěl uskutečnit podnikatelský záměr, bez ohledu na to, jak je doposud koncipováno využití jejího území. NSS se proto ztotožňuje s názorem krajského soudu, že stěžovatelka nebyla zkrácena na svých právech: není tak splněna 2. podmínka (viz výčet v odst. [9]) plynoucí z § 82 s. ř. s., proto stěžovatelce nelze poskytnout ochranu před nezákonným zásahem a krajský soud se nedopustil odepření spravedlnosti tím, že žalobu zamítl. NSS zde proto nevidí mezeru v zákoně, kterou by soud musel vyplňovat ústavně konformním výkladem spočívajícím v přímém použití čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Není-li tu zkrácení na žádném veřejném subjektivním právu, není tu logicky a po právu ani žádný prostředek, jak toto neexistující zkrácení odčinit v řízení před správním soudem. To platí tím spíše v situaci, kdy se u žalované aktuálně pořizuje nový územní plán a stěžovatelka se tohoto postupu aktivně účastní.

[23] Není dán ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Důvody rozhodnutí jsou v rozsudku krajského soudu zřetelně uvedeny, logicky uspořádány a nejsou navzájem v rozporu.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

pokračování

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů nepřísluší. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, a proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovatelce. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 4 114 Kč jako odměna advokátovi za zastupování.

[26] Zástupce žalované učinil v řízení před NSS jeden úkon právní služby, kterým bylo vyjádření ke kasační stížnosti [úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za to mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], k níž je třeba připočít 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; to činí dohromady 3 400 Kč. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, a částka náhrady se proto zvyšuje o částku 714 Kč odpovídající dani v sazbě 21 %, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů, na částku 4 114 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. ledna 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu